

Despărțire

Radu Stanca

Ne-ar trebui o mie de ani să reclădim
Ce-am sfărâmat aseară cu despărțirea noastră
Și nici atunci nu-i sigur c-am mai putea să fim
Eu creanga ta de aur, tu frunza mea albastră.

O umbră o să stee mereu între noi doi,
Noi care-am fost pe vremuri lipiți ca două palme
Pe pieptul unei moarte, și veșnic între noi
Vor crește neguri numai în aparență calme.

Cuvântul de-altădată nu-l vom mai folosi,
Tăcerea fără seamă de-atunci n-o vom mai tace.
Vom sta mereu ca zeii deasupra și vom fi
Cu mâinile pe scuturi severi și plini de pace.

Triști, vom cunoaște ceasul ,nu după dezմierdări
Ci întrebând în stânga și-n dreapta trecătorii,
Mai morți ca morții, singuri și fără remușcări,
Ne vom ciocni în cosmos doar uneori ca norii.

Săruturile noastre cu flăcările lor
N-o să mai incendieze pădurile albaste
Iar sufletele noastre, zburând încetisor,
N-o să se mai înalțe căzând mereu spre astre.

Ca niște ghimpi vom scoate treptat din amândoi
Aducerile-aminte și vom privi la chipul
Iubirii care cade șovăitor în noi
Cum dintr-un țărm de stâncă-ntr-un golf adânc nisipul.

Dar liniștea de-atuncea n-o vom mai regăsi,
Și singuri vom petrece cele din urmă clipe
În timp ce pescarușul iubirii va muri
Bătând încă o dată din largile-i aripe...